

## Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 02, 2016

Nummer 2, 2016

*Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.*

### INHOUDSOPGAVE

#### Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3765](#) 16-12-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3766](#) 16-12-2015

#### Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:8](#) 06-01-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:15445](#) 21-12-2015

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:15444](#) 18-12-2015

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2015:8198](#) 21-10-2015

## RECHTSPRAAK

***Islamitisch huwelijk in Nederland ten overstaan van een islamitische imam gesloten. Er is geen burgerlijk huwelijk, al dan niet naar Nederlands recht aangegaan. De man weigert medewerking aan de beëindiging van het huwelijk door eenzijdige verstoting dan wel verstoting na overeenstemming. De vrouw vordert een gebod tot medewerking van de man aan de beëindiging van het islamitische huwelijk. De rechtbank acht de vorderingen van de vrouw niet toewijsbaar.***

De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Artikel 1:30 lid 2 BW bepaalt dat de wet het huwelijk alleen in zijn burgerlijke betrekkingen beschouwt. Een uitsluitend naar kerkelijk recht gesloten huwelijk is geen geldig huwelijk. Het islamitische huwelijk van partijen heeft in Nederland derhalve geen civielrechtelijk gevolg. Het staat de vrouw vrij om in Nederland in het huwelijk te treden. Zij wordt niet beperkt in haar door artikel 12 EVRM beschermde recht. Het valt daarom niet zonder meer in te zien dat de vrouw door de weigering van de man mee te werken aan ontbinding van het islamitische huwelijk in enig door de Nederlandse rechtsorde beschermd belang wordt getroffen.

De vrouw heeft een beroep gedaan op HR 22 januari 1982, *NJ* 1982/489, waarin de Hoge Raad oordeelde dat een weigering van de man het nodige te doen voor het afgeven van een ‘get’, nodig voor het tot stand brengen van een rabbinaal echtscheidingsvonnis, jegens de vrouw onrechtmatig kan zijn, immers in strijd met de zorgvuldigheidsnorm. Dat zal afhangen van de omstandigheden van het geval, waaronder de mate waarin de vrouw bij het uitblijven van een rabbinale echtscheiding na de ontbinding van het burgerlijk huwelijk in haar verdere levensmogelijkheden wordt beperkt, de aard en het gewicht van de bezwaren die bij de man tegen deze medewerking bestaan en de kosten die aan de medewerking zijn verbonden. De rechtbank oordeelt dat deze rechtspraak afwijkt van het onderhavige geval aangezien in het door de Hoge Raad berechte geval sprake was van een burgerlijk huwelijk naast het rabbinale huwelijk en de Nederlandse rechtsorde rechtstreeks was betrokken bij het huwelijk en de echtscheiding. De rechtbank wijst de vorderingen van de vrouw af. Gelet op de relatie van

partijen compenseert de rechtbank wel de proceskosten.

*Kanttekening: Ik zie niet het grote verschil met de rechtspraak van de Hoge Raad uit 1982. Weliswaar was er daar ook een burgerlijk huwelijk en was echtscheiding gevorderd, maar de mogelijke onrechtmatigheid zag op de weigering om mee te werken aan de rabbinale echtscheiding, dus het religieuze huwelijk dat na de ontbinding van het burgerlijk huwelijk bleef bestaan. SW*

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 06-01-2016

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2016:8

**Zaaknummer:** C/10/482958 / HA ZA 15-873

## RECHTSPRAAK

***De Indonesische moeder en haar Indonesische kind kunnen naar Indonesisch recht het vaderschap niet ontkennen. Alleen de vader kan de wettigheid van het kind betwisten, maar de betekenis van die betwisting is onduidelijk en bovendien is de vader spoorloos. De rechtbank past op het verzoek tot ontkenning van het vaderschap Nederlands recht toe en wijst het verzoek van de moeder als onweersproken toe.***

De man, de vrouw en de kinderen hebben de Indonesische nationaliteit. In Indonesië heeft de vrouw een verzoek tot echtscheiding aanhangig gemaakt. In Nederland doet zij een verzoek tot ontkenning van het vaderschap voor haar beide minderjarige kinderen. De door de rechtbank benoemde bijzondere curator heeft advies ingewonnen bij het IJl, waaruit blijkt dat naar Indonesisch recht een gerechtelijke procedure tot ontkenning van het vaderschap niet mogelijk is voor de vrouw of de kinderen. De bijzondere curator verzoekt in dit geval om toepassing van Nederlands recht.

De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 10:93 lid 2 BW de rechter, indien volgens het toepasselijke recht ontkenning niet mogelijk is en voorts zulks in het belang van het kind is en de ouders en het kind een daartoe strekkend gezamenlijk verzoek doen, een ander dan het ingevolge artikel 10:92 BW toepasselijke recht kan toepassen dan wel het recht van de gewone verblijfplaats van het kind kan toepassen ten tijde van de ontkenning of het Nederlandse recht. Het is niet mogelijk dat de ouders een gezamenlijk verzoek doen tot toepassing van Nederlands recht, nu de man geen bekende woon- of verblijfplaats heeft en, hoewel daartoe opgeroepen, niet in de procedure is verschenen. De rechtbank acht het niet redelijk deze omstandigheid, die niet aan de vrouw is toe te rekenen, aan de vrouw tegen te werpen. Nu zowel de vrouw als de bijzondere curator verzoeken Nederlands recht toe te passen, zal de rechtbank hieraan, nu haar dit in het belang van de minderjarigen voorkomt, gevolg geven. De rechtbank wijst het verzoek ten aanzien van beide kinderen toe.

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 21-12-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2015:15445

**Zaaknummer:** C/09/464922 / FA RK 14-3152

## RECHTSPRAAK

***De man verzoekt doorhaling van de huwelijksakte. Hij is getrouwd met een vrouw die van de persoonsgegevens van haar dochter gebruik heeft gemaakt. Die gegevens betreffen niet de vrouw met wie hij is getrouwd. De rechtbank wijst de doorhaling van de huwelijksakte af. De man is getrouwd met de vrouw met wie hij wilde trouwen. Dat achteraf is gebleken dat deze persoon mogelijk onjuiste persoonsgegevens heeft opgegeven, maakt dat niet anders. Het zou mogelijk zijn om verbetering van de huwelijksakte te verzoeken, maar niet om doorhaling.***

De man en de Engelse vrouw zijn via internet met elkaar in contact gekomen. Eind 1997 hebben zij elkaar in werkelijkheid ontmoet, waarna zij in Nederland zijn gaan samenwonen en in Delft met elkaar zijn getrouwd. Verzoeker verkeerde in de veronderstelling te zijn getrouwd met X, maar naar later bleek heeft de moeder van X zich voorgedaan als X en de identiteitspapieren van X gebruikt. Hij is met de moeder getrouwd, maar naar zijn mening heeft de moeder niet de in artikel 1:67 BW bedoelde verklaring afgelegd. Zij deed zich immers voor als de dochter. Er is daarom geen huwelijk tot stand gekomen.

De rechtbank gaat niet mee met het verzoek van de man. Zij neemt daarbij in aanmerking dat de man getrouwd is met degene met wie hij wilde trouwen. Dat achteraf is gebleken dat deze persoon mogelijk onjuiste persoonsgegevens heeft opgegeven maakt die niet anders. Verzoeker en de moeder hebben eerst in Nederland en daarna in Engeland samengeleefd tot medio 2014, terwijl verzoeker heeft verklaard dat medio 2005 al aan het licht is gekomen dat de moeder gebruikmaakte van valse identiteitsgegevens. Verzoeker heeft in Engeland onder het juk van zijn echtgenote geleefd en is eerst in 2014 tot het inzicht gekomen dat het zo niet verder kon. Hij is met hulp van zijn ouders naar Nederland teruggekeerd. Sindsdien heeft hij zijn echtgenote, de moeder, niet meer gezien. Dit alles maakt naar het oordeel van de rechtbank echter niet dat er sprake is van een akte die onterecht voorkomt in de registers van de burgerlijke stand, zodat ook geen sprake kan zijn van doorhaling van die akte. Het huwelijk heeft immers plaatsgevonden met de persoon met wie verzoeker wilde trouwen. Er kan

hooguit sprake zijn van verkeerde persoonsgegevens, maar niet van een verkeerde persoon. Een mogelijkheid zou verbetering van de huwelijksakte zijn, maar desgevraagd heeft verzoeker verklaard dat niet te willen. De rechtbank wijst het verzoek af.

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 18-12-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2015:15444

**Zaaknummer:** C/09/491129 / FA RK 15-4826

## RECHTSPRAAK

***Echtscheiding, alimentatie en verdeling. De vrouw komt in hoger beroep op deze punten. Zij wil de ontbinding van het huwelijk uitstellen, omdat zij dan aansprakelijk wordt voor de helft van de schulden van de man. Hof wijst dit af. Zij wil partneralimentatie. Het hof acht de duur van het huwelijk zodanig kort dat de mate van welstand waaraan partijen tijdens het huwelijk gewend waren, niet tot uitgangspunt kan worden genomen voor het bepalen van de behoefte. Kortdurend huwelijk, geen kinderen, en de leeftijd van de vrouw (ze is in de twintig) leiden ertoe dat het hof vindt dat de vrouw in eigen levensonderhoud kan voorzien. De vrouw wil afwijken van de verdeling bij helfte wat de draagplicht voor schulden betreft, omdat zij telkens met nieuwe (voorhuwelijkse) schulden van de man wordt geconfronteerd en toen zij ontdekte hoe hoog die schulden waren geen afstand meer kon doen. Daarvoor is de man verantwoordelijk. Hof wijst dit af.***

### *Echtscheiding*

Onderzoek naar de mogelijke financiële gevolgen die de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking voor de vrouw kan hebben, vormt geen reden om de uitgesproken echtscheiding te vernietigen. Daarnaast is, evenals in eerste aanleg, in hoger beroep tussen partijen in confesso dat het huwelijk duurzaam is ontworst. Het hof oordeelt dat de vrouw niet-ontvankelijk is in haar verzoek de echtscheiding te vernietigen.

### *Partneralimentatie*

Het hof acht de duur van het huwelijk zodanig kort dat de mate van welstand waaraan partijen in het huwelijk gewend waren, niet tot uitgangspunt kan worden genomen voor het bepalen van de behoefte. Verder is het hof van oordeel dat de vrouw haar behoefte niet dan wel



onvoldoende heeft aangetoond. De in eerste aanleg overgelegde behoeftelijst wordt op geen enkele wijze met bescheiden gemotiveerd. Ook de aanvullende behoefte waarvan bij het hof wordt uitgegaan is niet gemotiveerd. Gelet op het voorgaande alsmede op de jeugdige leeftijd van de vrouw (in de twintig) en de omstandigheid dat uit het huwelijk geen kinderen zijn geboren waarvoor de vrouw de zorg draagt, is het hof van oordeel dat de vrouw in staat moet worden geacht in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

### *Verdeling*

Het hof is van oordeel dat de omstandigheid dat de man voorhuwelijkse schulden had, in beginsel niet een zodanige uitzonderlijke omstandigheid is dat afgeweken moet worden van een verdeling van de draagplicht bij helfte. De vrouw is kort na de huwelijkssluiting op de hoogte gekomen van de schulden van de man. Zij had dus tijdig afstand kunnen doen van de gemeenschap. Nu zij zulks heeft nagelaten, komt dit voor haar eigen rekening en risico. Het hof ziet verder in de duur van het huwelijk en de onzekerheid omtrent de uiteindelijke omvang van de studieschuld evenmin aanleiding anders te beslissen met betrekking tot de draagplicht. De vrouw moet geacht worden de vermogensrechtelijke gevolgen van het huwelijk zonder het opstellen van huwelijkse voorwaarden te kennen. De korte duur van het huwelijk doet daaraan niet af.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 16-12-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2015:3766

**Zaaknummer:** 200.169.838/01 en 200.169.840/01

## RECHTSPRAAK

***Ruzie tussen ex-echtgenoten over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. In die gemeenschap vallen ook de aandelen in de bv. Die aandelen zijn in eerste aanleg met zijn instemming aan de man toebedeeld onder verrekening van de waarde. De man verzoekt (uiteindelijk) de verdeling opnieuw vast te stellen. De vrouw verzoekt de beslissing van de rechtbank over de aandelen te bekrachtigen. Het hof acht het redelijk en billijk om gezien de aard van de vennootschap (pensioen/stamrecht-bv) de aandelen tussen partijen gelijkelijk te verdelen. Nu de man heeft verzocht de verdeling vast te stellen en de vrouw daartegen geen bezwaar heeft, maakt het hof gebruik van zijn discretionaire bevoegdheid daartoe. (Ruzie)splitsing van de vennootschap is later altijd nog mogelijk.***

Ten aanzien van de verdeling van de aandelen overweegt het hof als volgt. Het hof heeft ter zitting uitdrukkelijk aan de man gevraagd of zijn petitum zo dient te worden gelezen dat verzocht wordt om de verdeling vast te stellen (de man had wat de aandelen betreft primair gevraagd om de aandelen onverdeeld te laten dan wel te bepalen deze aan hem toe te delen met inachtneming van een gespreide betalingsregeling, maar uitdrukkelijk ook dat het hof de gehele verdeling naar goede justitie zou vaststellen). Er is daarop door de advocaat van de man bevestigend geantwoord en de advocaat van de vrouw maakte daartegen geen bezwaar.

Nu de aandelen in de pensioen/stamrecht-bv een onderdeel vormen van de te verdelen gemeenschap en hieromtrent complexe vraagstukken spelen, zoals de mogelijkheid tot afstorten van de pensioen/stamrechten en het geschil over de waarde van de aandelen, kan de man naar het oordeel van het hof niet gehouden worden aan de overeenkomst van partijen in eerste aanleg omtrent de toedeling van de aandelen aan de man. Er is pas sprake van een volledige verdeling indien partijen ook overeenstemming hebben over alle financiële gevolgen met betrekking tot dat goed, zijnde de aandelen. Nu partijen die overeenstemming niet hebben, heeft er geen verdeling plaatsgevonden.

De aandelen behoren tot de gemeenschap. Partijen hebben in privé een vordering op de bv uit hoofde van de door de bv aan partijen gedane pensioen/stamrechttoezeggingen. Als gevolg daarvan rust er op de vennootschap een aanzienlijke claim. Daarnaast heeft het hof ernstige twijfel of de vennootschap haar vordering op de zoon van partijen ook daadwerkelijk kan incasseren. Voorts is het hof ervan overtuigd dat de vennootschap haar ondernemingsactiviteiten heeft gestaakt en dat de vennootschap een pensioen/stamrecht-bv is geworden. Zij moet over voldoende financiële middelen kunnen beschikken om aan haar verplichtingen te voldoen. Gezien de aard van de vennootschap, een pensioen/stamrecht-bv, acht het hof het redelijk en billijk om de aandelen tussen partijen gelijkelijk te verdelen. Het hof maakt gebruik van haar discretionaire bevoegdheid om de verdeling zelf vast te stellen. In het kader van een ruziesplitsing kunnen partijen nadien nog overgaan tot splitsing van de vennootschap, dan kan ieder der partijen zijn eigen beleid formuleren met betrekking tot de onderneming.

*Kanttekening: Hier zullen de ruziënde echtgenoten niet erg blij mee zijn. Ze willen ook wat de verdeling van de aandelen betreft, juist van elkaar af.*

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 16-12-2015

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2015:3765

**Zaaknummer:** 200.166.475/01

## RECHTSPRAAK

### ***Verjaring tussen ongehuwd samenlevenden. Rechtbank past de wettelijke bepaling van artikel 3:321 BW analoog toe op ongehuwd samenlevenden.***

De man en de vrouw hebben ongehuwd samengeleefd. De relatie is in 2012 geëindigd. Zij hadden een samenlevingsovereenkomst. De vrouw vordert onder andere van de man terugbetaling van een groot deel van het bedrag dat is gebruikt voor de aankoop van een restaurant van de man. Dit bedrag is afkomstig uit haar vermogen. Ingevolge de samenlevingsovereenkomst zijn partijen verplicht aan elkaar te vergoeden hetgeen aan het vermogen van de ene partij is onttrokken ten bate van de andere partij, ten bedrage van of naar de waarde ten dage van de onttrekking. De vergoedingen zijn terstond opeisbaar.

De man beroept zich op verjaring van de vordering van de vrouw.

De rechtbank oordeelt als volgt. De investering in het restaurant is medio 2007 gedaan. Het bedrag van de investering, voor zover afkomstig uit het vermogen van de vrouw, is terstond opeisbaar. Dat betekent dat medio 2007 de verjaring is gaan lopen. De vrouw heeft betoogd dat het beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. De wetgever heeft in artikel 3:321 BW voor echtgenoten en geregistreerde partners voorzien in een grond voor verlenging van de verjaringstermijn, teneinde een (mogelijke) bron van onrust tussen de partners gedurende hun relatie weg te nemen. Deze verlenging geldt op grond van artikel 3:320 jo. 3:321 BW gedurende zes maanden na ontbinding van het huwelijk. Verder, zo overweegt de rechtbank, heeft de Hoge Raad in de zaak *Rensing/Polak I* (HR 19 januari 1996, *NJ* 1996/617) in het kader van een vordering tot verrekening van overgespaarde inkomsten beslist dat een beroep op een contractueel vervalbeding naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Dit met als overweging dat het om voor de hand liggende redenen aannemelijk is dat partijen niet tot verrekening zullen overgaan zolang de huwelijkse samenleving voortduurt. De rechtbank acht de situatie van ongehuwd samenlevenden niet wezenlijk anders. Hoewel de wettelijke bepaling van artikel 3:321 BW en de uitspraak van de Hoge Raad niet rechtstreeks van toepassing zijn voor ongehuwd samenwoners, is de rechtbank van oordeel dat deze benadering ook in de situatie van partijen behoort te gelden.

De relatie van partijen is in 2012 geëindigd. De verjaringstermijn was in 2007 gaan lopen en zou dus in 2012 eindigen. Uitgaande van een verlenging van de termijn met zes maanden, is de verjaring in het voorjaar van 2013 voltooid en komt de man vanaf dat moment een beroep op verjaring toe. De rechtbank ziet geen grond om met een verderstreckende verlenging van de verjaringstermijn rekening te houden.

---

**Instantie:** Rechtbank Gelderland

**Datum uitspraak:** 21-10-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RBGEL:2015:8198

**Zaaknummer:** C/05/272396 / HA ZA 14-593